

От много време под умивалника в кухнята тече вода и мама, както и татко, са звънили по няколко пъти по телефона на водопроводчика, а водопроводчикът отговаря, че ще наmine веднага щом има възможност, обаче не наминава. Мама рече на татко да се опита той да оправи повредата, ама татко отказа, защото не бил водопроводчик и се страхувал да не се изложи, а мама се съгласи с него. Все пак татко се опита да оправи повредата, но само дето си удари пръста. Затова мама, докато чака водопроводчика, връзва един парцал на тръбата под умивалника, слага отдолу кофа и когато кофата се напълни, я изпразва в умивалника – обаче трябва да го прави все по-често.

В събота следобед, когато си тръгнах от училище, бях много доволен, най-вече защото и без това си е щуро човек да си тръгва от училище в събота следобед – нали следващият ден е неделя.

Освен това татко и мама бяха поканили господин и госпожа Малбен на чай вкъщи. Господин Малбен работи в службата на татко и двамата са големи приятели – татко често ни разправя какви щури номера си погаждат в службата. Аз обичам да имаме гости за следобедната закуска, защото мама приготвя сума ти вкусни неща.

Когато се прибрах у дома – а аз тичах по пътя, – господин и госпожа Малбен още не бяха дошли; мама подреждаше масата за чая – имаше ягодов сладкиш, – пък татко ми рече:

– Като се позвъни, ще ме оставиш аз да отворя, ще си направя майтап с Малбен.

– Ама какъв? Какъв майтап? – заразпитвах аз.

– Ще си облека шлифера – кикотеше се татко – и като отворя, ще кажа на Малбен и на жена му: „Вие ли сте? Ама че изненада! Не ви очаквах днес! Трябваше да дойдете идната събота... Ех, че неприятно! Нали виждате, каня се да излизам“.

Аз се разкикотих и заплясках с ръце. Страхотни работи му хрумват на татко. Така се забавляваме с него, нямате си представа. Мама беше в трапезарията, усмихна се и рече:

– Две деца си имам, ама не знам кое е по-вдетинено от двете!

После на вратата се позвъни. Татко бързо си сложи шлифера, който беше оставил върху креслото, а аз бях толкова възбуден, че се смеех и подскачах по килима. След това татко отвори вратата, като се стараше да изглежда сериозен – а отвън чакаше водопроводчикът.

– Аз съм водопроводчикът – каза водопроводчикът. – Нали тука имате теч?

– Да – отвърна татко, който здравата се беше учудил. – Не ви очаквах днес.

– Виждам – рече водопроводчикът. – Облечен сте за излизане. Ако искате, мога да се върна друг ден.

– Не, не, не – отвърна татко. – Не излизам, напротив, чакам едни хора.

– Брей, брей – каза водопроводчикът, загледан в шлифера на татко, – този ваш теч трябва да е доста силен, а?

Татко покани водопроводчика, свали шлифера си и му каза, че течът е в кухнята. После на вратата се позвъни.

– Извинете ме – рече татко.

– Моля – каза водопроводчикът.

Татко отвори вратата и този път бяха господин Малбен и госпожа Малбен. Господин Малбен си беше лепнал под носа едни големи мустаци, кикотеше се и извика:

– Поврага, тука ли требе да стоварим въглищата?

Татко покани господин и госпожа Малбен в хола и когато господин Малбен видя водопроводчика, спря да се кикоти и махна мустаците. Татко и мама, господин Малбен, госпожа Малбен и водопроводчикът се ръкуваха, господин и госпожа Малбен ме целунаха, татко посочи водопроводчика и каза:

– Господинът е водопроводчик. Имаме теч.

– А! Чудесно – рече госпожа Малбен.

– Елате, господине – каза мама. – Ще ви покажа.

Тогава ние двамата с водопроводчика последвахме мама в кухнята, мама му показа тръбата под умивалника и заяви:

– Ето тук.

Ние двамата с водопроводчика се наведохме, водопроводчикът погледна тръбата, махна парцала, потърка носа си с пръст и попита:

– Тц-тц-тц! Кой я е правил тази инсталация?

– Така си беше, като се нанесохме – обясни мама. – Допреди месец не сме имали никакви неприятности.

– Тц-тц-тц! – рече водопроводчикът. – Разбира се, доста сте се забавили, докато ме извикате... Само вижте каква са я свършили! Срамота! Не държи, и толкоз, и все същото: пести се на дребно от цената, няма никаква добросъвестност, рано или късно протича, а аз трябва да оправям белята! Ето сега например, госпожо, работя на един строеж, правя водопроводната инсталация. Тъкмо вчера отидох при архитекта и му разправям: „Господин Леврие (това е архитектът), господин Леврие, съгласен съм да спазя цената, но нека още отсега да ви предупредя – не поемам никаква отговорност за

инсталацията. Просто **няма да държи!**“. Нали ме разбирате?...

– Да, да – каза мама. – Сега ви моля да ме извините, но имаме гости и трябва да отида да се погрижа за...

– Ама моля ви, моля ви – рече водопроводчикът.

Аз останах в кухнята заедно с водопроводчика, който пипаше тръбите и повтаряше по сума ти пъти „тц-тц-тц“. После се обърна, погледна ме и ме попита:

– Как ти е името, малкият?

– Никола – отговорих му аз.

– Е, Никола, май работата с водопроводи ти е интересна, а? – продължи той.

– Да, господине – отвърнах му аз.

– А добре ли се учиш в училище? – попита ме той.

– Ами да – казах аз.

И вярно – бях се класирал шести по граматика този месец. После в кухнята влезе татко.

– Никола – рече ми татко, – недей да безпокоиш господина. Остави го да работи.

– Няма нищо, няма нищо – каза водопроводчикът. – Изобщо не ме безпокои. Ние тука станяхме големи приятели, нали, Никола? Пък и аз имам внук почти на неговата възраст. И е хитрец! Тц-тц-тц! Казва се Теодор, като дядо си. Същинско приказно джудженце е той... Ама ние не сме се събрали тука да си говорим за Теодор, нали?

Водопроводчикът се изкикоти и татко също се изкикоти.

– Какво става с теча? – попита татко.

– Ами, както казвах одеде на госпожата – отговори водопроводчикът, – то цялата инсталация трябва да се поднови, това не си е работа. Но пък ако не искате да се охарчвате, мога да ви направя едно малко ремонтче засега. Все ще е по-добре от кофата и парцала, нали тъй?

– Много добре, много добре – заяви татко. – Едно ремонтче, точно така... Колко време ще отнеме?

– О, за два-три часа ще бъде готово – отвърна водопроводчикът.

– Тъй – рече татко. – Ела, Никола, остави господина да работи.

– Ама няма да стане днеска – добави водопроводчикът. – Не съм взел нито инструментите, нито помощника ми с мене. Дойдох да погледна. Ще се върна, примерно... Утре е неделя... В понеделник не работя... Вторник пък съм на строежа... Сряда или четвъртък. Във всеки случай – преди края на седмицата. Засега ще ви спра водата, за да не стане беля... Малкият, не пипай тръбата.

– Никола! – извика татко, който изведнъж май страшно се беше ядосал. – Казах ти да не стоиш тук! Сигурно имаш и домашни! Качи се в стаята си!

– Ама още не съм си изял следобедната закуска, а домашните ще си ги приготвя утре.